

Χτυπᾷ την ὁ Προσφύρας καὶ ἀνοίγουν ἑπτὰ βρύσες, βάζει τὰ χέρια του γουργιά καὶ πίνουν τ' ἄογά τους (ἄογα = ἄλογα) Κῶς.

Ἐπὶ τὸ στενὸν τῆς ἔρεσ-σα πατίν-πατίν τξ' ἐσφύρουν τξ' ἐπ-ῆσα ὁ διλ-λόστραος μέσ' 'ς τὸ βουρνὶν τοῦ δοῖρου (ἔρεσ-σα = ἐπερνούσα, πατίν = σιγά, διλ-λόστραος = χι-λιόστραβος, δοῖρος = χοῖρος) Κύπρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ἰ α κ ι: 2) Μικρὰ ξυλίνη σκάφη ζυμώματος Κύπρ. (Κυθρ. κ. ἄ.): Νὰ μοῦ 'ώκης τξ' ἐμὲν ἔναβ βουρνὶν τοῦ ζυμωμάτου Κύπρ. 3) Τὸ λίκνον Κύπρ. (Κυθρ. κ. ἄ.): Μιάφ φορὰν εἶδεν μιάβ βασίλισσαν τξ' ἐγέννησεν ἕναμ μωρόν, τξαὶ σὰν τὸ εἶδεμ μέσ' 'ς τὸ βουρνὶν, ἐκλέφαν τῆς το οἱ ἀνεράδες (ἐκ παρὰμυθ.) αὐτόθ. Συνών. κ ο υ ν ι α, μ π ε σ ῖ κ ι, σ κ α φ ῖ δ ι. 4) Ἡ ὑδροχόη τοῦ ὑδρομύλου ἢ κατὰ σκευαζομένη διὰ λαξεύσεως ἐκ παχέος κορμοῦ δένδρου ἢ ἐκ λίθων δακτυλοειδῶς προσηρμοσμένων. Δι' αὐτῆς διέρχεται ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἐκχυνόμενον πλήττει τὰς πτέρυγας τοῦ ὑδρομύλου καὶ θέτει αὐτὸν εἰς κίνησιν Πόντ. (Κρώμν. "Οφ. Σαράχ. Τραπ.) Συνών. ἀ ν ἄ β ο λ ο ς 1δ, β α γ ἔ ν α 2, β α γ ἔ ν ι 2, β α ρ ἔ λ ι 4 (εἰς λ. β α ρ ἔ λ λ ι), δ ο χ ε ῖ ἄ, κ α ρ ο ῦ τ α, κ ρ ἔ μ α σ η, λ ο ῦ κ ι, μ υ λ ὅ γ ο υ ρ ν α. 5) Λαγκίσκος εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου ἀποτίθενται ἢ τέφρα καὶ τὰ καυσόξυλα Πελοπν. (Μεγαλόπ. Σκορτσιν.): Ἦταν ἡ φωτογωνιά μὲ τὸ σγουρνὶ καὶ ἀπὸ πάνω ἦταν ὁ φοῦρος Σκορτσιν. 6) Ἡ φωλεὰ τῶν ὀρνίθων Μακεδ. Συνών. θ υ ρ ῖ δ α, κ ο ῖ τ η, κ ο τ τ ο φ ω λ ῖ ἄ, κ ὕ σ τ η, φ ω λ ῖ ἄ. 7) Μικρὸν ξύλινον δοχεῖον τῶν κτιστῶν πρὸς μεταφορὰν τοῦ πηλοῦ Κυπρ. Συνών. π η λ ο φ ὅ ρ ι. 8) Ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν, συνισταμένη ἐκ κορμοῦ δένδρου, κυλινδρικοῦς τετμημένου καὶ ἔσωθεν κοίλου Πόντ. ("Οφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. κ ἄ θ ο ι κ ο, κ ο υ β ἄ ν ι, κ ο υ β ἔ λ ι, κ υ ψ ἔ λ η, κ ρ ι ν ῖ, μ ε λ ι σ σ ι δ ο γ ο ῦ ρ ν ι ν, μ ε λ ι σ σ ο κ ὀ φ ι ν ο, τ ρ ὦ π α, φ ρ α σ κ ῖ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργι Θάσ. Πόντ. (Ζησιν.) Σίφν. καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Βουρνι Τῆλ. Τῆν. (Σμαρδάκ.) Γουργιά Ἀμοργ. Εὐβ. (Κύμ. "Οξύλιθ.) Σίφν. Γουργιά Κρήτ. (Ἡράκλ. Ἱεράπ. Νεάπ. κ. ἄ.) Κῶς (Κέφαλ.) Πελοπν. (Δ. Κορινθ.) Σῦρ. Χίος (Πισπιλ.) Βουρνιά Κύπρ. Νίσυρ. Ρόδ. 'ουρνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γουργῶν Ἀλώριν Χίος (Ποταμ.)

γουργιά ἡ, Κρήτ. γουργιά Τσακων. (Πραστ.) 'ουρνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἄ.

Ποσότης ὕγρου ἢ στερεοῦ, ὅσην χωρεῖ ἡ γούρνα ἐνθ' ἄν.: Ἐτθιχῆκα δὲ γουργιέ ὕο, γιὰ νὰ ξεμπάλου τὰ εἶτα (ἔχυσαν δύο γουργιές νερὸ διὰ νὰ ξεβγάλω τὰ ροῦχα) Πραστ. Τὸ 'ου-ρούνι τώρα 'πτε μιά 'ουρνιὰν ἀπόπλυμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μιά 'ουρνιά φατ θέλει νὰ τὸ φάη 'ιὰ νὰ χορτάση αὐτόθ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γ ο υ ρ ν ῖ α Εὐβ. (Βίταλ. Κύμ.) καὶ Γ ο υ ρ ν ῖ ἔ ς Σαμοθρ.

γουργιάζω Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ραμν. κ. ἄ.) Πειρ. Πελοπν. (Ἀνώγ. Βλαχοκερ. Κερπιν. Τρίκκ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) γουργιάζου Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γουργιάζου ἐν Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν α.

1) Σχηματίζω γούρναν, ἀβαθὴ λάκκον, ἰδίως πέριξ τῆς ρίζης τῶν δένδρων, ἵνα διευκολύνεται τὸ πότισμα αὐτῶν Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κρήτ. (Ραμν.) Μακεδ. (Γρεβεν. Δεσκάτ.)

Πειρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Τσακων. (Πραστ.): Πιάσε νὰ γουργιάσης μερικὰ δέντρα, γιὰ νὰ ποτίσω αὐριο Ἀθῆν. Πειρ. Καθὼς γουργιάζε τὸ κλήμα, ἔκοψε μερικὲς ρίζες αὐτόθ. Γουργιάζεις τώρα ἢ σκαλίζεις; αὐτόθ. Τσι ἦ' ἐγουργιάρε ἔτρου τὸ προζύμι; (διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ προζύμι;) Πραστ. Συνών. ξ ε λ α κ κ ὡ ν ω Καὶ ἀμτβ. κατὰ τρίτον πρόσωπον, σχηματίζεται γ ο ὑ ρ ν α, λάκ-κος καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ὕδωρ παραμένει στάσιμον Κρήτ. (Βιάνν. Ραμν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Κακοπλεύρ. Καστορ.) Πελοπν. (Ἀνώγ. Βλαχοκερ. Κερπιν. Τρίκκ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) Τσακων. (Πραστ.): Γουργιάζει τὸ νερὸ Βιάνν. Πῆγε 'κεῖ ποὺ γουργιάζε τὸ ποτάμι κι ἄκουγε τοὺς φορδάκους (= βατράχους) Τρίκκ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ νερὸ γουργιάζει μέσ' 'ς τὸ χωράφι Βλαχοκερ. Τὸ δῶμα ἔχει κλίση, ἀλλίως θὰ γουργιάση Ἰστέρν. Ἰκεῖ γουργιάζ' τοὺς μέρους Κακοπλεύρ. Ἐγουργιάε τὸ αὐτάσι τσ' ὅ 'νι ἔγκουντα τὸ ὕο (ἐσχηματίσθη γούρνα εἰς τὸ αὐλάκι καὶ δὲν πηγαίνει, δὲν φεύγει τὸ νερὸ) Πραστ.

γουργιάσμα τό, Ἄνδρ. Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Κερπιν. Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ ν ῖ ἄ ζ ω.

1) Τὸ ἄνοιγμα λάκκου περὶ τὴν ρίζαν τῶν ἐσπεριδοειδῶν κατὰ τὸν Μάιον πρὸς ποτισμὸν αὐτῶν Ἄνδρ. Συνών. γ ο ὑ β ῖ α σ μ α, ξ ε λ ἄ κ κ ω μ α. 2) Λάκκος φυσικὸς εἰς τὸν ὅποιον λιμνάζουν ὕδατα Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Κερπιν. Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Ἐρριξε φλόμο 'ς τὸ γουργιάσμα τοῦ ποταμοῦ, γιὰ νὰ φοφίσουνε τὰ ψάρια νὰ τὰ πιάση Μεγαλόπ. Συνών. γ ο ὑ ρ ν α Α6.

γουργίδι τό, Κρήτ. (Ἀνατολ. κ. ἄ.) γουργι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὑ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ῖ δ ι. Ὁ τύπ. γ ο υ ρ ν ῖ κατὰ τὰ λοιπὰ ἐκ Τσακωνίας β α ν ν ῖ, κ α λ ῖ, χ ι ο υ ρ ῖ, ἐνεκα ἀποβολῆς τοῦ δ κατὰ τὴν σειρὰν γ ο υ ρ ν ῖ δ ι > γ ο υ ρ ν ῖ ι > γ ο υ ρ ν ῖ. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ βλ. Θ. Κωστάκ., Γραμμ. Τσακων. διαλ., 46, 164.

Μικρὰ λιθίνη ἢ ξυλίνη ἢ πηλίνη λάρναξ πρὸς ὑποδοχὴν ὕδατος διὰ ποτισμὸν τῶν ζώων Κρήτ. (Ἀνατολ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἐπάνω 'ς τὸ χαράκι εἶναι 'να γουργίδι γεμᾶτο νερὸ (χαράκι = βράχος) Ἀνατολ. Βάνουνε νερὸ 'ς τὸ γουργίδι, γιὰ νὰ πίνουνε οἱ γι-ῶρνιθες αὐτόθ. Ἀνοίτσε δὲ γουργίζα νὰ μαζοῦμε ὕο (ἄνοιξε δύο λαγκίσκους, νὰ συγκεντρώσωμεν ὕδωρ) Τσακων. Ἐμαζοῦτσε τὸ γουργι ὕο (συνεκέντρωσεν ὁ λαγκίσκος ὕδωρ) αὐτόθ. Συνών. γ ο υ ρ ν ἄ κ ι 1, γ ο υ ρ ν ἄ λ ι, γ ο υ ρ ν α λ ἄ κ ι, γ ο υ ρ ν ῖ 1, γ ο υ ρ ν ῖ σ κ ι, γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 1, γ ο υ ρ ν ὀ π ο υ λ ο ν, γ ο υ ρ ν ο ὕ δ α 1, γ ο υ ρ ν ο ὕ δ ι, γ ο υ ρ ν ο ὕ λ α 1, λ α κ κ ἄ κ ι, λ α κ κ ο υ δ ἄ κ ι, λ α κ κ ο ὕ δ ι, λ α ρ ν ἄ κ ι. β) Μικρὸν δοχεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου χύνεται τὸ ἔλαιον τοῦ ἐκθλιβομένου πολλτοῦ τῶν ἐλαίων εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον Κρήτ. Συνών. κ α σ σ ἔ λ α, κ α τ ω λ α ὕ ρ ι.

γουργίζω ἐνιαχ. γουργίζου Θάσ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὑ ρ ν α.

Κρημνίζομαι, πίπτω, τῆς σημασίας προελθούσης πιθαν. ἐκ τοῦ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς στέγης τοῦ οἰκοδομήματος σχηματιζομένου κοιλώματος Θάσ.: Γουργίζ' τοῦ σπῖτ'. Γουργίζαν τὰ σπῖτια. Πβ. τὸ συνών. Β ο ὕ λ ι α ξ ε τ ὸ σ π ῖ τ ι. β) Ρέω κρουνηδὸν Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ. κ. ἄ.):

Φρ. Γουργινίς' τὸ γαῖμα (τρέχει τὸ αἷμα κρουνηδόν) Πά-
νορμ.

γουργινικός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ό ς.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ γούρναν : Γουργινὸ ἁλάτι (ἁλάτι ἐγ-
χωρίου παραγωγῆς, παραγόμενον διὰ τῆς ἐξατμίσεως θα-
λασσίου ὕδατος, διὰ τοῦ ὁποῖου πληροῦνται αἱ κοιλότητες
παραθαλασσίων βράχων, αἱ πρόχειραι ἀλυκαί). Συνών. ἀ-
φ ρ ἄ λ α τ ο, ἀντίθ. ἀ γ ο ρ α σ τ ὸ ἁ λ ἄ τ ι, ἀ λ υ κ ῆ-
σ ι ο ἁ λ ἄ τ ι, χ ο ν τ ρ ἄ λ α τ ο.

γουργίλα ἡ, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί λ α.

Ἡ ὑδρορροή. Συνών. λ ο ὕ κ ι, σ ο ὕ γ ε λ ο.

γουργίσκι τό, Ἀντίπαξ. Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί σ κ ι.

Μικρὰ γούρνα, μικρὸν κοίλωμα ὅπου παραμένουν στά-
σιμα ὕδατα ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ῖ δ ι.

γουργίτσα ἡ, Ἀλόνν. Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμπελ.
Τρίκερ.) Θράκ. (Σηλυβρ. Σουφλ.) Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μα-
κεδ. (Βλάστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κοντογόν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ. σγουργίτσα Πελοπν. (Μάν. Μεσσην.)
σγουργίτσα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀλόνν. Θράκ. (Σηλυβρ.)
Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ.: Θὰ δῆς μιὰ βρυσούλα νὰ τρέχῃ μέσα σὲ
μιὰ σγουργίτσα νερὸ πεδακάθαρο Μάν. || Αἰνιγμ.

Ἔχω μιὰ γουργίτσα μαρμαρένια τσαὶ χυτή,
μὲ τὰ μαῦρα τὰ ψαράτσια τσαὶ μὲ τὸ γλυκὸ κρασί
(τὸ καρπούζι) Μέγαρ. || Ἀσμ.

Ν' ἀνέβω σὲ ψηλὸ βουνό, | νὰ κάμω μάρμαρο λουτρό,
νὰ χῇ γουργίτσες δεκοχτὼ | καὶ σιντριβάνια ἐξήντα δυὸ
Σηλυβρ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ἄ κ ι 1. β) Πολὺ μικρὸς
λάκκος φυσικὸς ἢ τεχνητὸς Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμ-
πελ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Φυτεῦ' δι τὰ κουκκάγια ἕνα - ἕνα σὶ
γουργίτσες (κουκκάγια = μικρὰ κρομμύδια) Ἀμπελ.
2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν παικτῶν ἀνοίγει
ἀβαθὴ λακκίσκον εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι νὰ εὐρίσκωνται εἰς
διάταξιν εὐθείας γραμμῆς. Ἐντὸς τῶν λακκίσκων ρίπτεται
ὑφ' ἐνὸς μικρὰ ἐλαστικὴ σφαῖρα, τ ό π ι, καὶ εἰς ὃν λάκ-
κον εἰσέρχεται τοῦτο ὀφείλει ὁ κάτοχός του νὰ κτυπήσῃ μὲ
ταύτην ἕνα τῶν συμπαικτῶν του, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν ἐν τῷ
μεταξὺ νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ, τοποθε-
τεῖ μικρὸν λίθον εἰς τὸν λάκκον τοῦ συμπαικτοῦ του ὡς
δειγμα ἐπιτυχίας, ἐὰν ὅχι, τότε τοποθετεῖ τὸν λίθον εἰς
τὸν ἰδικόν του λακκίσκον ὡς δειγμα ἀποτυχίας. Ὅταν
εἰς ἕνα λακκίσκον συνηθορίζοντο πέντε ἢ δέκα λίθοι, τότε
ὁ κάτοχος τοῦ λακκίσκου τούτου θεωρεῖται ὡς ἀποτυ-
χῶν καὶ κτυπᾶται ὑφ' ὅλων μὲ τὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν
ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως Θράκ. (Σουφλ.) Πελοπν. (Κον-
τογόν.) Συνών. γ ο υ β ῖ τ σ ε ς (εἰς λ. γ ο υ β ῖ τ σ α 4a).
3) Τὸ λακκάκι τοῦ λαιμοῦ Θεσσ. (Τρίκερ.): Μ' πουνάει ἡ
γουργίτσα μ'.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργίτσα Μακεδ.
(Βρασν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) Γουργίτσες Πελοπν.

(Πυλ.) Γουργίτσες Θράκ. (Σουφλ.) Σγουργίτσα Πελοπν.
(Καρβελ. Μάν. Ξηροκ. Πετρίν.)

γουργνόπουλον τό, ἁμάρτ. γουργνόπον Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γούρνος ὁ, Αἰγίν. κούρνος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Πληθ.
κούρρους τά, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ ρ ν ο ς. Βλ. Miklosich - Müller, Acta,
3,57 «φρέαρ μετὰ μαρμαρίνου περιστομίδος καὶ γούρνου».

1) Γ ο ὕ ρ ν α 1, τὸ ὅπ. βλ., Αἰγίν.: Ἀσμ.

Ἵς τοὺς κάμπους νὰ μὴν κατεβῇς, σὲ γούρρους μὴν ποτί-
σης

τσαὶ εἰς τὰ ποταμόχειλα φλοέρα νὰ μὴν παίξῃς.

2) Λουτήρ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσμ.

Ἐλένε χτιζ' χρυσᾷ λουτρούς, μαλαματένᾳ κούρρους,
ἐμπαίν' ἀπέσ' καὶ λούσκειται κ' ἐβγαίν' καὶ ἀναλλάζει.

γουργνούδα ἡ, Θράκ. (Καρωτ.) Μακεδ. (Βρασν. Πεν-
τάπολ.) βουργνούδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ-
δ α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργνούδι τό, ἐνιαχ. γουργνούδ' Θράκ. Μακεδ. (Ἀρε-
θουσ. Βρασν.) κ. ἄ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν ῖ.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργνούλα ἡ, Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Ναρθάκ.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Λαμ. Σπάρτ. Τοπόλ.
Φθιώτ.) — Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουν τὰ Ἑλλη-
νόπ., 49.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ λ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ.
(Ναρθάκ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Σπάρτ. Φθιώτ.): Τὰ πόδια
τὰ πλιένουμι ἰδῶ 'ς τ' γουργνούλα Ναρθάκ. Ἐχ' νιὰ γουργ-
νούλα 'κεῖ πέρα καὶ πῖν'ς νιρὸ Φθιώτ. β) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 1β,
τὸ ὅπ. βλ., Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 2, τὸ
ὅπ. βλ., Στερελλ. (Τοπόλ.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 3) Γ ο υ ρ-
ν ῖ τ σ α 3, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Σπάρτ.): Ἰκεῖ 'ς τὴ
γουργνούλα τοῦ 'μπηξὶ τοῦ μαχαίρ' καὶ τοῦ ἔσφαξι.

γουργνούχιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ ρ ι ν ο ὕ χ ι ν.

1) Ἡ ὑπὸ τὸν κρουνὸν τῆς στέρνας κειμένη καὶ πρὸς αὐ-
τὴν συνεχόμενη γούρνα, φέρουσα πρὸς τὸν πυθμένα ὀπὴν
πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. 2) Ἡ μήτρα τῶν κεράμων.

γουργινωτός ἐπίθ. Ἀστυπ. Λειψ. Λέρ. Μῆλ. Νίσυρ. —
Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 217 καὶ Γεωργ. Ρούμελ.,
118 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω-
τ ό ς.

Ὁ κοῖλος, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γούρνας ἐνθ' ἄν.:
Γουργινωτὴ πεταλίδα (ἡ πεταλίδα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὄστρακον
κοῖλον, ὡς γούρναν) Ἀστυπ. Τὸ καπάκι τοῦ χαρηνιοῦ εἶναι
γουργινωτὸ Μῆλ. Τὰ νύχια τῶν προβατιῶν ἔχουν ἕνα γργιν-

